

Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZESDE JAARGANG

29-11-51

KUIFJE

48

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

Brief van een Moeder

DE MOEDER VAN EEN TROUWE LEZER SCHREEF ME VOLGENDE BRIEF : » Beste Kuifje,

» Daar ik in de stad was, wachtte » ik om 12 u. mijn zoon aan de » school op. We wonen buiten de » stad en moesten geruime tijd op » onze tram wachten. We stonden » natuurlijk niet alleen aan de tram- » halte ! Een hele groep jongens » maakten van die tijd gebruik om » te lopen, te roepen, te vechten » en erger nog, de overige wachten- » den ruw op zij te duwen en zelfs » omver te lopen. Enkele jongens » maakten er hun werk van een » schooljongen, hij kon tien jaar » zijn, te beletten de tram te nemen. » De jongen viel, zijn boekentas » vloog open op de grond en al de » knopen werden van z'n jas ge- » trokken.

» Kuifje, wat denk je daarover ?

Hier rechter zijn is niet zo eenvoudig ! Jongens die van 's morgens negen opgesloten werden en verplicht waren stil te zitten, hebben er behoefte aan eens lekker veel lawaai te maken en te stoeien. Jongens die het niet doen, zijn beslist ziek. Maar er zijn grenzen en zeker op straat, aan de tramhalte en in de tram. Dat zijn geen speelterreinen.

Ik hoop dat Kuifjesvrienden niet meedoen aan ruwe spelen op straat en naast hun makkers ook de andere mensen, die op de tram wachten of met dezelfde tram reizen, met rust laten en zich weten « in te tomen » !

Kuifje

ONZE BRIEVENBUS

Luc Bestebroer, Zonneveld. — Op je lidkaart staat een zinnetje dat de sleutel vormt om de geheime cijferboodschappen te kunnen oplossen. Nadere uitleg werd je persoonlijk gezonden.

Robert Geirnaert, Oostakker. — Ik had graag meegesmuld aan die beignets, hoor ! Ik hoop dat je je belofte zult houden en dat je op school werkelijk je best doet. Goeie moed en vele groeten voor heel de familie.

J. Raus, Turnhout. — Ik heb dus « mejuffer » geschreven. Excuseer, ik wist werkelijk niet dat je het zo erg zou vinden ! Maar, zeg me eens, hoe ik het moet weten wanneer je je voornaam niet voluit schrijft ?

Eddy Meerschaert, Diest. — Heb je de plaatjes goed ontvangen ? Wanneer Mortimer terug komt ? Maar hij keerde toch weer en wel op z'n oude plaats. Heb je hem dan werkelijk niet gezien ? Dan moet je je ogen eens duchtig uitwrijven, hoor ! Heb je de Groene Jager niet uitgeknipt ? Daarmee zou je best je kamertje kunnen versieren.

Anne-Marie Bombeke, Gent. — Dank voor het briefje. Ja, nu kennen we elkaar. Zo je graag met Marie-Jeanne Wesemael correspondeert, moet je haar een brief schrijven. Haar volledig adres stond in Nr 41. Hoe gaat het met je broer ? En hoeveel nieuwe lezers heb je reeds gewonnen ?

Ivan Bulen, Hasselt. — Ik vond je brief erg prettig, maar persoonlijk antwoorden kan ik je niet, vermits je je volledig adres niet op de brief schreef ! Om lid te worden van de club moet je benevens je adres ook je geboortedatum meedelen en een pasfoto en 10 frs. in postzegels opsturen. Zo je abonné bent, krijg je de lidkaart gratis. Een mooi kenteken kost 10 frs.

Robert Dhaenens, Gent. — Over de Grote Prijsvraag kan ik, tot mijn spijt, geen nadere uitleg verschaffen. Je moet goed kijken, drie maal nadenken alvorens je oplossingen te zenden. Dat is de enige raad die ik je geven kan.

Luc en Hugo Aerts, Puurs. — Hoe je cijfer- en letterboodschappen moet oplossen schrijf ik je in een persoonlijk briefje. Mopjes mag je wel opsturen, doch ik beloof je niet ze te publiceren. Hartelijk welkom in onze grote familie en groeten aan alle Kuifje's vrienden.

Christiaan van der Gucht, Wilrijk. — Welkom in de club en veel sukses met de nieuwe Kuifje's ploeg. Mag ik daarover spoedig meer nieuws verwachten ?

Georges Vannieuwenhuise, Kortrijk. — « Hoe meer zielen, hoe meer vreugd ! » Hartelijk welkom in de grote familie. Beste groeten aan je zus en broer.

Jaak Jacobs, Deurne. — Meer dan eens verscheen in ons blad de uitleg van het geheimschrift. We kunnen die niet voortdurend herhalen, doch zullen je die opsturen.

Ronny Pottillius, Menen. — Hartelijk welkom in de grote familie. Je lidkaart werd opgezonden. Ik ben er van overtuigd dat je een trouwe vriend zult zijn en dat je vele lezers voor ons blad zult werven.

John Smeets, Tienen. — Je ziet er een flinke jongen uit en ik heet je van harte welkom in de grote familie. Hoe gaat het op school ?

Erwin en P. Embrechts, Hoogstraten. — Dank voor jullie briefje en « Hip, hip, hoera » voor het nieuwe clublid. Hebben jullie nog nieuwe lezers voor Kuifje geworven ? Groeten aan heel de familie.

Roger Gosseye, Geeraardsbergen. — De inlichtingen in goede orde ontvangen. De lidkaart en het kenteken werden je opgezonden. Hartelijk welkom ! Ik ben er van overtuigd dat je onze grote club alle eer zult aandoen en dat je me af en toe zult schrijven hoe het gaat en welke verhalen je speciaal graag leest.

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

Kapitein Janszoon wordt opgeschrikt door het hulpgeroep van zijn zoon. De muiters hebben de wapenbergplaats geopend en de matrozen aangezet tot opstand...

Kapitein Janszoon, die nog over z'n zeekaarten gebogen zit, hoort het geroep...

Iemand riep om hulp !

Vader !... Vader !... Help !...

Het is Cori !!!

DE KAPITEIN SNELT NAAR HET RUIM. IN EEN OOGWENK HEEFT HIJ DE SITUATIE OVERZIEN. DE MUITERS, DIE DE LANTAARNS OPGESTOKEN HEBBEN, ZITTEN CORI DOOR EEN WIRWAR VAN BALEN EN VATEN ACHTERNA...

Pas op, vader ! Ze zijn met zessen !

De kapitein !!!

Achteruit, kerels ! Jullie weten toch dat muiterij met de strop wordt gestraft ! Jullie pogingen zijn reeds op voorhand tot mislukking gedoemd, vermits jullie geen wapens hebben !

Hahaha ! De kruitkamer is reeds in ons bezit. Ik ben thans kapitein, Harm Janszoon. De matrozen hebben er genoeg van zich af te sloven voor een mager loon en bedorven eten ! Wij varen in het vervolg voor eigen rekening !

Jasper Nebbens, de opperstuurman ! Ben jij de aanstoker ? Vlegel, ik zal je...

Vervloekt ! Je zult niets ! Daar !

Ha ! Om me neer te schieten moet je vlugger wezen !

Hou je taal, kapitein, we komen je helpen !

Opgeschrikt door al dat lawaai in het ruim, snellen de luitenant, de schipper, de onderstuurman en de chirurg de kapitein te hulp.

Ditmaal heb ik je !

Aai, ik ben geraakt!

Verdomd ! Ze hebben vuurwapens !

Je vader werd in de borst getroffen !

Cori... jongen... het is gedaan met mij...

Onder bedreiging van pistolen en haakbussen moeten de officieren wijken. Ze worden overmeesterd en geboeid aan dek gebracht waar de bemanning samengestroomd is.

Matrozen, zeelui, het schip is in onze handen ! De kapitein is dood, de officieren gevangen. Wie zich bij ons wil aansluiten, treed vooruit !

Een groot deel van de bemanning weigert zich bij de muiters aan te sluiten. De opstandelingen knevelen deze trouwe zeelui en dwingen hen, samen met Cori en de officieren, in het ruim te dalen.

Enige tijd later wordt de staatsvlag en het vaandel van de Oost-Indische Compagnie gestreken en een bloedrode vlag gehesen.
De « Perel » is nu een kaperschip geworden !...

(Wordt voortgezet.)

DE LILLIPUT-STATEN van EUROPA

Wie nooit hoorde spreken over Liechtenstein en Andorra, kent toch Monaco (niet te verwarren met het Mocano van Lambik), het onafhankelijk prinsdom gelegen aan de mooiste zee ter wereld, tussen wuivende palmen en zoete mimosa. De hele staat is niet groter dan 1,5 km2 — zo wat de oppervlakte van het akkerland van een Kentuckyfarm — en omvat de steden Monaco, La Condamine en Monte-Carlo: naam die klinkt als een klok. Weelde, vermaak en speelzalen, dat is Monte-Carlo.

Prins Rainier III en een Nationale Raad bestaande uit twaalf leden, door de bevolking gekozen, regeren het prinsdom. Rainier is een afstammeling van de oude Italiaanse familie Grimaldi, die reeds zes eeuwen aan het hoofd staat van Monaco. Tijdens de regering van Keizer Karel stond Monaco onder de bescherming van Spanje; nadien was Frankrijk beschermheer, en nog later trad Sardinië als beschermer en voogd op. Vóór honderd jaar behoorden tot 't prinsdom ook de steden Menton en Roquebrune, thans Frans grondgebied.

De inwoners van Monaco, er zijn er ongeveer 25.000, hebben hun eigen radio Monte-Carlo, eigen taksplaten op hun auto's (MC), ze kunnen hele dagen genieten van de heerlijke zon, de blauwe zee, de bloemen en... betalen geen belastingen! Ja, het is waarachtig om z'n oren en ogen niet te geloven, maar het is zo. En waarom ze de staatskas niet moeten vullen? Om de eenvoudige reden dat het casino van Monte-Carlo daar voor zorgt. Dollarkoningen, Shah's, Khan's en koningen met of zonder troon stappen af in het Carlton-hôtel en spelen 's nachts in het casino voor geld, voor veel geld en dat brengt Monaco goud in het laadje.

Wie er het eerst aan gedacht heeft van Monaco zo'n weeldeverblijf te maken was Sir Basil Zaharoff, een wapenfabrikant. Hij liet er ieder jaar zijn rhumatieke leden verzorgen en, vermits hij niet op geld moest kijken, begon hij er te bouwen, te verfraaien. Jammer dat Zaharoff zich niet heel zijn leven met de verfraaiing van steden heeft bezig gehouden. In Monaco mogen ze hem in ieder geval een keerske branden.

IN SAN MARINO GAAT HET ANDERS!

Het is een driehoek tussen Florence, Bologna en Ancona, verloren in het midden van Italië. De Lilliputstaat is souverein en heeft welgeteld 1.200 inwoners. San Marino is de oudste miniatuurstaat, vermits zijn stichting dagtekend uit de tijd van de Romeinse keizers. Diocletianus, die regeerde van 284 tot 305, vervolgde de christenen en Marino, een heilige, zocht een schuilplaats op de Titanberg; de enige plaats waar hij veilig was, want er leidde geen enkele weg heen. San Marino stichtte er de kleine staat, die thans nog zijn naam draagt.

Twee kapitein-regenten besturen het staatje en zij worden telkens voor zes maanden gekozen. Ze moeten de hen opgedragen taak aanvaarden, willen ze niet als eerloze burgers verbannen worden en hun goederen verbeurd verklaard zien. In het Parlement zetelen zestig volksvertegenwoordigers en... zij worden niet betaald! Neen, in San Marino meent men het ernstig met zulke zaken. De staat mogen regeren is een eer, is reeds een beloning op zichzelf, en van betaling is er dus geen kwestie. De afgevaardigde, die de zitting van het Parlement niet bijwoont, krijgt boete! Dat is beslist het overwegen waard...

San Marino heeft een politie en een leger (een handvol soldaten, de elite bestaat uit enkele edellieden), een eigen wetgeving en eigen rechtbanken, waar geoordeeld en veroordeeld wordt naar het oud kerkelijk recht (canon). Men kan er huwen zonder getuigen en men zingt er een nationale hymne dat ontstond in de X' eeuw.

De regeerders van San Marino hebben, naar het voorbeeld van Monaco, ook de staatskas willen vullen met het geld dat van de speeltafels rolt: San Marino bouwde een casino. De Italianen was dat alles behalve naar de zin. Ze konden de speelzalen niet sluiten, maar de douaniers plaagden de toeristen, die naar het casino van San Marino trokken, op alle mogelijke manieren. Verwoedde spelers trokken per helicopter naar het casino, omdat er in de lucht geen douanen zijn, maar ja, niet alle Italianen konden dat, en zo moest San Marino de poorten van zijn casino sluiten, waarschijnlijk voor goed.

STATO DELLA CITTA DEL VATICANO

Dat is Vatikaanstad met een oppervlakte van 44 ha en ongeveer 1.000 inwoners gelegen in het Noord-Westen van Rome, langs alle zijden door een muur omgeven. Op één uur kan men er helemaal rond wandelen en nochtans is het een souvereine staat waarover de pauselijke kleuren wapperen en bestaat uit een gebouwencomplex dat o.m. het Vaticaanse paleis en de St. Pieter omvat. De staat heeft zijn eigen, krachtige radio en televisie-zenders en een station waar geen reisbiljetten worden afgeleverd, maar wel goederen gelost en geladen worden.

Op honderd meters van de Sixtijnse kapel hoort men het geronk van de generatoren die de electrische drijfkracht leveren voor het drukken van de « Osservatore Romano », het eigenaardig dagblad, waarin men Italiaanse en Latijnse teksten broederlijk naast elkaar vindt. De telefooncentrale wordt bediend door telefonisten in soutane. Vatikaanstad heeft een tram, slaat z'n eigen munt en geeft postzegels uit.

Vijfhonderd soldaten bewaken de kleine staat. Buiten staat de Zwitserse wacht opgesteld, die jullie reeds dikwijls afgebeeld hebben gezien. Ze dragen de kleurrijke uniform die door Michel Angelo ontworpen werd. In de wijdse gangen vinden we gendarmen. De ingang van de appartementen worden bewaakt door de edelen van de Palatijnse Garde met de sabel in de hand. De erehaag wordt gevormd door de paleiswacht met uniformen die, naar men zou menen, uit het Franse Tweede Keizerrijk zijn weggelopen.

Hoe paradoxaal het ook moge klinken, in verhouding tot zijn bevolking, is Vatikaanstad, de best bewapende staat ter wereld!

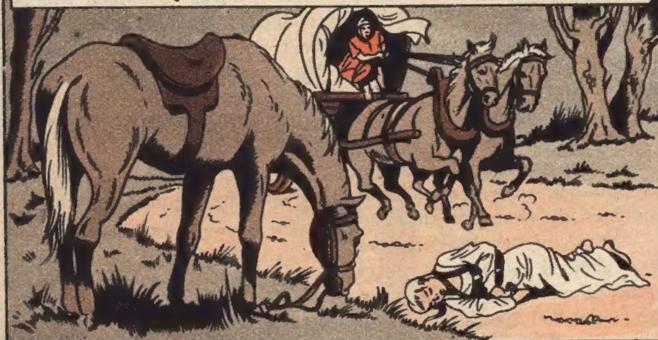

Tijl Uilenspiegel

Claes heeft het goud, bestemd voor Oranje, in zijn tuin begraven. Hij wordt veroordeeld. Tijl komt met de Geuzen...

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

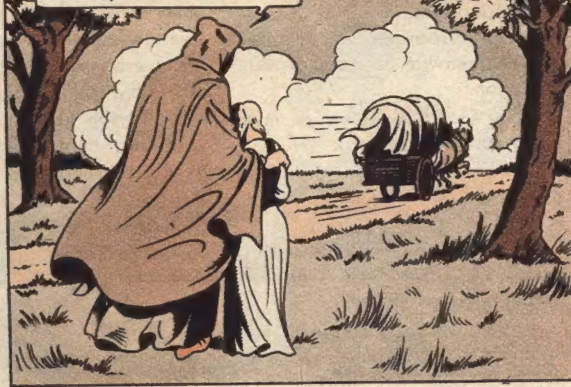

Het PLATINA-BEELDJE

Ras Lipari Mahonen en zijn gevolg reizen naar Marseille. Colerette, de beroemde detective, zal de schat van de ras beschermen. Er gebeuren allerlei zonderlinge dingen tijdens de treinrit. Op een gegeven ogenblik verdwijnt de locomotief met de tender en twee wagens, terwijl de rest van de trein op het spoor blijft staan...

NIET ver van een klein stadje, Pierrefitte genaamd, stopte de sneltrein Parijs-Marseille. Opgeschrikt door de kreten van de treinwachter waren de reizigers buiten gesprongen om vast te stellen dat de locomotief, de tender en twee wagens inderdaad verdwenen waren. Hoe was dat gebeurd ?

Keren we terug naar Colerette die in de tweede wagen plaats genomen had om de « bon vivant » met het hoogrode gezicht gade te slaan. Terwijl deze laatste met zijn petekind en haar vriendin keuvelde, was het nonneke dat hen vergezelde, waarschijnlijk uit discretie, naar de gang gewandeld. Ze stond heel dicht bij de harmonicadoorgang waarin de politieagent verborgen zat. Plotseling schreeuwde de eerbiedwaardige non :

— O God ! Er staat een man buiten op de treeplank !

Met z'n wapen in de hand kwam de politieagent te voorschijn.

— Een man ? Wat doet hij daar ? Hij heeft zeker slechte bedoelingen...

— Pas op, zei het nonneke, hij heeft je zien komen en is in de hoek van het portier gehurkt.

— We zullen hem verplichten uitleg te geven.

Vlug opende de agent de deur, boog zich voorover en moest tot zijn grote verwondering vaststellen, dat er geen mens op de treeplank stond...

— Hoe is 't mogelijk...

De ongelukkige kreeg de tijd niet zijn zin te voltooien want hij kreeg een krachtige schop, verloor het evenwicht en tuimelde naar beneden. Het spoor liep hier naast een met gras begroeide helling. Men had juist gehooid en de politieagent rolde in een hooiopper. Toen hij ongedeerd overeind sprong was de sneltrein reeds ver weg...

Voor de open deur, aan het einde van de tweede wagen, wreef de non zich vergenoegd in de handen en lachte. Ze gooide haar kleren en kapje af en er kwam een gespierde man met 'n kroezelkop te voorschijn. Aan zijn schouder hing een tas waaruit hij enkele in lompen gehulde gereedschappen haalde. In minder dan tien minuten waren de kettingen afgehaakt en de klinkbouten gedemonteerd. Een laatste draai verbrak de hoofdschakels en de trein was in twee stukken verdeeld. Het was meesterlijk gedaan ! Het eerste stuk van de trein reed nu nog sneller en het tweede vertraagde om eindelijk te stoppen. Toen de treinwachter het alarm gaf was de locomotief met de twee wagens reeds meer dan een kilometer ver.

Colerette had van dit alles geen flauw vermoeden. Hij keek nog steeds naar de «bon vivant». Plotseling keerde deze zich naar de man, die hem reeds zo lang observeerde en salueerde hem vriendschappelijk met de hand. De verbaasde dectective trok zich vlug terug maar... te laat. Een stevige kabel, langs achter over zijn hoofd gegooid, gleed over zijn schouders en zijn armen vielen naast zijn lichaam neer. Toen zag hij de man met de kroezelkop...

— De hemel sta me bij ! Dat is de genaamde Jocast, murmelde Colerette.

— Ikzelf, niet om u te dienen, zei Jocast spottend.

De zogezegde peter kwam ook opdagen en achter zijn rug trippelden de twee petekinderen.

— Wel, beroemde detective, we hebben je schaakmat gezet, hé, triomfeerde de ex-secretaris. Vier maal heb je ons belet de hand te leggen op het voorwerp van onze begeerte maar thans ben je in de val gelopen ! Was je een beetje verstandiger geweest, m'n arme Colerette, dan zou je je afgevraagd hebben « wie » er belang bij had dat de twee eerste wagens leeg bleven? Het was niet toevallig dat de ruiten van deze twee wagens hier en daar gebroken waren. Zoiets had je toch verdacht moeten toeschijnen. Ben je dan niet op het idee gekomen, dat alleen mensen van onze slag vrijwillig in de tocht gingen zitten ? Maar, wij kenden je, mijnheer de detective, wij wisten dat je, naar loffelijke gewoonte, zou komen snuffelen in deze wagens. Daarmee was dan meteen je lot bezegeld. Ik ben met de vorige trein vertrokken en wachtte je op te Avignon met deze jonge bendeleden. Geef toe dat mijn nonnedracht een geniale vermomming was ! Onder geen voorwaarde mocht ik je mijn haar tonen.

En terwijl Jocast aldus vertelde, knipte hij met een metaalschaar de ketting door waarmee Colerette de kostbare krokodillenleren koffer om zijn middel gebonden had. De detective die kookte van woede, werd door de « bon vivant » stevig vastgehouden.

— Bandieten, bromde onze held, dat zullen jullie duur betalen. Met eigen hand zal ik jullie aanhouden en naar de gevangenis brengen !

— Je hebt nog illusies ! Nooit zal jij nog de kans krijgen iemand in het kot te steken, grinnikte de « bon vivant ».

— Ik heb de koffer, zei Jocast.

— Dames, nu is het jullie beurt. Gebruik de grote middelen !

De twee meisjes kwamen gehoorzaam nader. Een van hen droeg een grote zak en daar werd de geknevelde detective in gestopt.

Intussen maakte de « bon vivant » de schakels tussen de eerste en de tweede wagen een na een los. Het moest vlug gaan want de machinist zou nu spoedig gewaar worden, dat hij de twee derden van zijn trein kwijt gespeeld was. De plaats waar de bandieten elkaar zouden treffen was trouwens niet ver meer af.

In de linnen zak dacht de detective niet zonder bitterheid aan de situatie en trok de volgende conclusie : Aan de volgende overweg staat er een wagen om de bandieten op te wachten. Alvorens met de Platina Kat te vluchten, zullen ze me op de sporen werpen...

Op hetzelfde ogenblik tastte Jocast in het kostbare valies en riep met een vloek : « Zij is leeg ! »

De detective, die kookte van woede, werd stevig vastgehouden.

Volgende week :

MARINA LOST TWEE VRAAGSTUKKEN OP !

De Smaragden van de Conquistador

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN JACQUES LAUDY

Hassan en Kaddoer zijn in de XVIIe eeuw terecht gekomen en varen met een Spaans galjoen naar San Bimbo. Ze sluiten vriendschap met Pedro de la Veranda en zijn nicht Kunegonde. Een hevige storm werpt hen alle vier op de kust van een onbekend land...

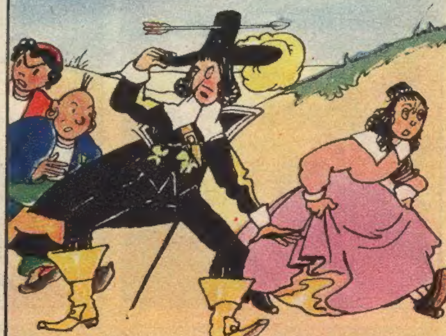

Het eigenaardig geval van Mijnheer van Meylbeke

Renaat, Christiane, Willem en Jan de matroos zijn in Australië waar ze mijnheer van Meylbeke zoeken. Eribert en Hippoliet, twee bandieten, zoeken de geleerde eveneens om hem een formule afhandig te maken. Onze vrienden komen door een boosaardige list van Eribert in een moeras terecht...

Teksten en tekeningen van F. Craenhals.

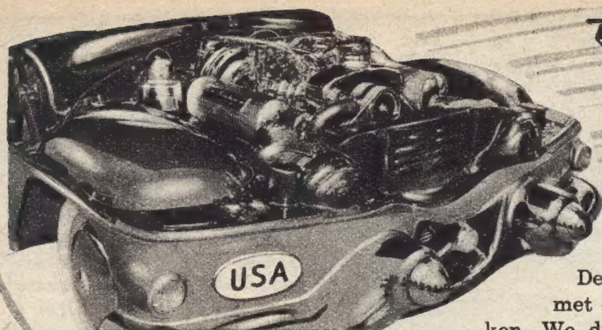

(Wordt voortgezet.)

"LE SABRE"

de wagen van het jaar 2000

TOEN prins Salal, zoon van Ibn Saoud, koning van Arabië, hoorde dat « Le Sabre » in het Autosalon van Parijs zou tentoongesteld worden, kwam hij van Arabië naar de Franse hoofdstad, enkel en alleen om die wonderauto van dichtbij te kunnen zien... en kopen. Maar hoe hij ook aandrong en welke fabelachtige sommen hij ook bood, de wagen werd niet verkocht. Eindelijk gaf prins Salal het op, stapte in zijn eigen auto en reed naar Marseille. Hier kaapten handige autodieven zijn wagen en in plaats van met twee auto's naar z'n land terug te keren, zoals hij gehoopt had, mocht hij zonder een enkele terugkeren.

Alvorens naar Amerika in te schepen werd « Le Sabre » in de gebouwen van de General Motors te Antwerpen tentoongesteld. Het is daar, dat wij met vele andere journalisten uit België, Holland, Engeland en Duitsland de auto zagen en bewonderden.

De wagen is een énig exemplaar en werd gebouwd door de General Motors. De ontwerper is Harley Earl die de silhouette van « Le Sabre » schetste naar het beeld van een reactievliegtuig in volle vlucht. De wagen ligt heel laag tegen de grond. Om de flanken te fotograferen moet je op je knieën gaan zitten. Hij is een tweepersoons cabriolet, metaalblauw van kleur en met chroom dat glanst als zilver. Deze phaenomenale wagen zien is zeker een gebeurtenis, maar toen ingenieur Mac Lay — een gladgeschoren Amerikaan met een grote bril — ons de geheimen ontsluierde, stonden we paf.

EEN DRUK OP EEN KNOPJE...

en de rest gaat vanzelf, als in een toverland, als in een sprookje. Alleen het besturen van « Le Sabre » vergt meer dan een druk van hand of voet. Behalve met de gebruikelijke instrumenten is het instrumentenbord uitgerust met een kompas, een hoogtemeter en verschillende « verklikkers », die de aandacht van de chauffeur vestigen op alles wat voor de bescherming van het ingewikkelde mechanisme en voor z'n eigen veiligheid van belang is.

Denken we een ogenblik dat we met « Le Sabre » een ritje gaan maken. We drukken op een knopje dat op de carrosserie staat en één van de twintig kleine electrische motors, die zich aan boord van « Le Sabre » bevinden, opent de deur geluidloos. Je zet je heel gezellig in de comfortabele ledere zetel, drukt op het startknopje en zonder schok of stoot glijdt « Le Sabre » de weg op. Lust een stukje muziek te horen ? Een druk op het knopje en onmiddellijk komt er achter op de wagen een antenne staan. Een luidspreker staat in de rugleuning van je zetel, vlak bij je oor, en een tweede naast het gaspedaal. Zij verschaffen je de muziek die je wenst en bij je stemming past. Heb je het te warm ? Wil je wat frisse lucht ? Druk nogmaals op... een knopje en de ruiten in de deuren schuiven naar beneden. Is het koud ? Ja, ook hiervoor is een knopje. Je drukt er even op en je voelt een behaaglijke warmte in je leden stromen. Behalve de installatie voor de verwarming van het wageninterieur, is er een electrisch systeem voor afzonderlijke verwarming van de twee zitplaatsen, in de aard van het systeem waarmee de kleding van de piloten verwarmd wordt in de vliegtuigen.

VOOR EEN DRUPPEL REGEN...

Je bent op je bestemming aangekomen en parkeert je auto langs de stoep zonder zelfs de kap, die onzichtbaar geborgen is onder het voorste bovenpaneel van de achtersteven, te sluiten. En als het regent ? Geen nood ! Tussen de zittingen ligt er een « watergevoelig » plaatje. Wanneer er een druppel water op dit plaatje valt, sluiten kap en ruiten automatisch door de inschakeling van een electrische stroomkring. Je hebt je boodschappen gedaan en wil weer in de wagen stappen. Wanneer de kap op de wagen ligt, moet je er haast op je knieën inkruipen, omdat de auto zo laag is. Dat is toch niet practisch ! Wel neen, doch ook hieraan heeft Harley Earl gedacht ! Zodra je je hand op de deurklink legt, schuift de kap even omhoog en pas als je goed en wel in je zetel zit, sluit ze opnieuw.

EEN LEKKE BAND IS EEN PRETJE !

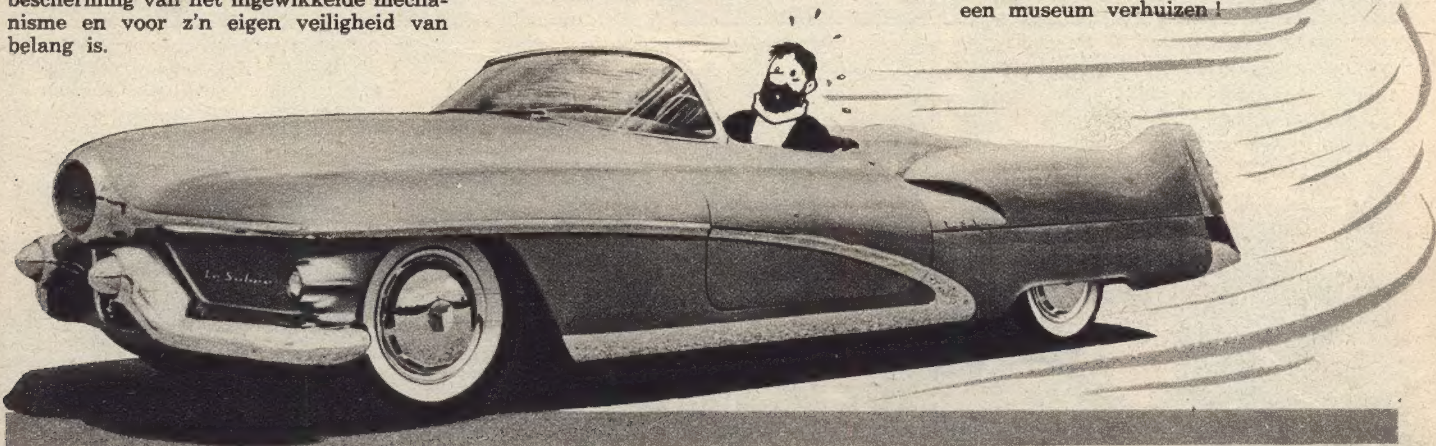
Na enkele kilometers rij je in glasscherven en je band is lek. Pech ! Nu moet je je cric te voorschijn halen ? Je stelt met een handel van het instrumentenbord de hydraulische crics in werking, die de wagen automatisch links of rechts lichten. Een opklapbaar paneel van het achterspatbord maakt het afnemen van het wiel gemakkelijk.

Het is avond. Je moet licht opsteken. Waar zijn de lampen van die wagen ? Overdag zijn de koplampen niet zichtbaar, daar ze in de ovale rooster boven in het wagenfront zitten. Schakel het groot licht in en de rooster maakt automatisch een halve wenteling, de koplampen komen naar voren, om hun krachtig licht over de weg uit te stralen.

Het lijstje van al de wonderen aan boord van « Le Sabre » is nog lang niet ten einde, maar de plaats ontbreekt om ze allen op te sommen. Ingenieur Mac Lay die al deze wonderknopjes in werking bracht, geleek wel een tovenaar. Een wou het echter niet doen ! Het knopje dat de kleppen moest openschuiven om verse lucht binnen te laten.

Dat is natuurlijk een detail, maar het bewijst dat ook de geraffineerdste mecaniek niet perfekt is. De motor, achtcylinder in V, heeft een cylinderinhoud van 3523 cm3 en 300 P.K. op de remmen, kan een snelheid van 250 km. per uur ontwikkelen. De twee brandstoftanks (een voor benzine en een voor methanol, beiden van 75,5 liter) zijn naast de achterwielen gemonteerd.

« Le Sabre » is geen prototype en **zal dus nooit in serie vervaardigd worden.** Hij is de wagen waarin men alle nieuwe technische mogelijkheden in de practijk heeft omgezet. Hij is een **« laboratorium op wielen »** en over enkele jaren zullen we de Cadillac, de Buick, de Oldsmobile en misschien zelfs de Pontiac en de Chevolet uitgerust zien met technische nieuwigheden, thans beproefd met « Le Sabre ». De wonderauto van Harley Earl heeft dan zijn taak volbracht en kan naar een museum verhuizen !

DE TARTAARSE HELM

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Lambik, Suske en Wiske zijn op weg naar Marco Polo en worden begeleid door een verschijning. Ze zijn in Jerusalem aangekomen...

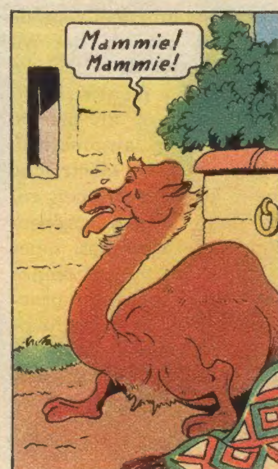

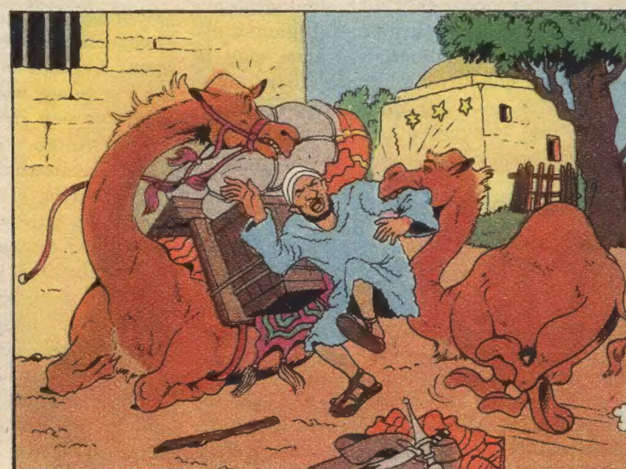

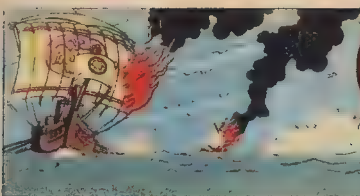

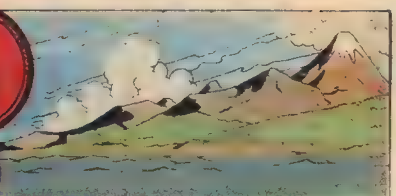

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN ALEX

HET VERVLOEKTE EILAND

Alex en zijn vrienden hebben zich meester gemaakt van de uitrusting en de wapens van de wachters. Dank zij een handige list kunnen ze het arsenaal binnen dringen...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN J. MARTIN

De soldaat vertelt dat hij door vier wachters afgelost werd...

Alle duivels! Dat is bedrog!

Intussen in het arsenaal

Zonder twijfel hetzelfde projectiel als datgene dat we tegen de Moloch zagen ontploffen: een pijl met een doos waarin het poeder zit. Men vuurt ze af met deze balista

Precies wat we nodig hebben!

Vooruit!

Ze nemen verschillende ontplofbare pijlen...

Minuutje! Ik houd niet veel van die balista en het vuur hebben we toch niet meer nodig...

ze stappen het atelier door zonder dat iemand er acht op geeft

Alles gaat opperbest!

In de zaal, waar de balista staat, flakkert het vuur...

Buiten gekomen stappen onze vrienden snel naar Tibor...

Het was lang! Ik dacht dat jullie nooit zouden terugkeren!

Ze bereiken een wijk met kronkelende stegen...

Achter een hoek komen plotseling soldaten te voorschijn...

Oversteken! Vlug!

Halt! Wie is daar?

Ze vluchten! Zij zijn het! Schieten!

Een regen van pijlen komt neer op onze vrienden, die gelukkig bij ingang van een steeg kunnen schuilen

Alex, draag de ontplofbare pijlen. We zullen je aftocht dekken!

In weerwil van hun verliezen, winnen de soldaten terrein...

Moed! Ze zijn maar met twee of drie!

Onze vrienden trekken zich steeds verder terug. Plotseling...

Aai! Ik ben geraakt...

Moed, Tibor!

De ongelukkige laat zijn wapen vallen en stort neer. Alex wil deelnemen aan het gevecht...

Je bent gek! Neem je pijlen en vlucht!

Onze drie vrienden trekken zich steeds meer terug. De soldaten zitten hen dicht op de hielen. Kamar valt gewond neer...

Achter die muur, Alex, en geef me een pijl!

Zodra ze veilig zijn, slingert Apollo een pijl...

die met een vervaarlijke slag ontploft...

(Wordt voortgezet.)

Het veronachtzaamd Geluk

Er was eens een jonge man die heel rijk was, het geluk had hem met alle aardse goederen gezegend maar hij was dwaas en zorgeloos, hij was lichtzinnig tegenover zijn geluk, hij was het niet waard, hij verkwistte alles wat hij bezat, totdat hij ten laatste straatarm was en alleen nog maar een korst brood had. Ja, toen zat hij in zak en as, hij kermde en zuchtte en wist geen raad. Zijn vrienden kwamen bij hem, niet om hem te helpen, want daar voelden zij niets voor, omdat hij immers zelf alles had verkwist, maar om hem goede raad te geven, doch daar had hij niets aan. Een oud, grijs man zei echter tegen hem :

ER moet de een of andere reden zijn, waarom je geluk boos op je is geworden en je is ontvlucht. Ga op zoek naar je Geluk. Misschien vind je 't terug en wordt je weer net zo rijk als je bent geweest.

— Ja, dacht de jonge man, dat is geen kwaad idee.

Hij kreeg weer wat hoop en moed en ging er op uit. Hij liep en liep, hij liep langs bergen en dalen, dag en nacht, zoekend naar het verloren Geluk. Op zekere nacht, slapend onder de blote hemel, onder de beschutting van een zware eikeboom, zag hij in een droomgezicht zijn Geluk. Het lag languit op de rug uitgestrekt op de top van een hoge berg en zuchtte diep en zwaar net als hij, nadat hij alles verloren had, zo dikwijls had gedaan. Toen had hij de indruk, dat het naar hem opkeek en wenkte. Wakker geworden beschouwde hij die droom als een ingeving, en hij ging in de richting van de bergen. Toen zag hij een leeuw, die rustig langs de weg zat en hem, toen hij voorbij liep, vroeg :

— Jonge man, waar ga je naar toe ?

— Ik ga mijn Geluk opzoeken, antwoordde hij.

— Ik weet, dat je Geluk wijs is en verstandig, zei de leeuw. Vraag het eens, hoe ik krachtig en sterk kan worden. Sinds zeven jaren voel ik mij slap en zwak en niets waard. Als je terugkomt, moet je mij vertellen, wat je Geluk gezegd heeft en dan zal ik je naar verdiensten belonen.

— Dat is goed, zei de jonge man, ik zal het vragen.

En hij vervolgde zijn weg.

Lang, heel lang liep hij. Toen kwam hij langs een boomgaard, de bomen stonden vol vruchten, in 't voorbijgaan plukte hij er enige en wilde ze opeten, maar ze smaakten zó bitter dat hij ze weer uitspuwde, ze waren niet te eten. De eigenaar van de boomgaard had hem gezien en riep :

— Jonge man, waar ga je naar toe ?

— Ik ga mijn Geluk opzoeken, antwoordde hij.

— Och, zei de man, vraag dan eens aan je Geluk, wat ik met mijn boomgaard moet doen. Want ondanks al de zorg die ik er aan besteed, zijn de vruchten bitter en niet om te eten. Ik heb ze geënt, ik heb opnieuw geplant, maar het haalt allemaal niets uit. Als je op de terugweg langs komt, moet je me het antwoord van je Geluk vertellen, en ik zal je er voor belonen.

— Dat is goed, zei de jonge man, ik zal het vragen.

En hij zette zijn weg voort.

Hij liep en liep, uren lang. Toen kwam hij aan een alleraardigst buitenhuis, dat in een groen dal lag aan de voet der bergen, het was wit en het dak was rood, er lag een mooie tuin omheen en die stond vol welriekende bloemen. Hij liep de tuinpoort in, daar wandelde, met haren blond als de zon, een beeldschoon meisje tussen de perken, maar zij had een droefgeestige uitdrukking op haar lief gezicht.

— Wat komt je hier doen, beste vriend? vroeg het meisje vriendelijk.

— Ik ben op weg naar mijn Geluk, zei de jonge man. In 't langs gaan kwam ik even de tuin in, om naar de bloemen te kijken.

— Ach, zei het meisje, als je naar je Geluk gaat, vraag het dan eens om raad. Ik heb een mooi huis en dat huis is rijk en kostbaar ingericht. Ik heb een mooie tuin, en bloemen zo veel ik wil. Ik ben rijk. Ik heb alles, wat men maar begeren kan. En toch voel ik een gemis, ik ben droefgeestig en lijd aan een kwaal, die mijn dagen treurig maakt en mijn nachten slapeloos. Vraag aan je Geluk eens, of het daarvoor geen geneesmiddel weet. Als je mij het antwoord komt brengen op je terugweg, dan zal ik je mijn dankbaarheid tonen.

— Dat is goed, zei de jonge man, ik zal het vragen.

En hij ging verder.

Hij liep en hij liep. Toen steeg hij langs de berghelling omhoog, boven wijngaarden en bomen, en daar, op de top lag in een wit gewaad, in een zilveren bed van edelweiss, een fee uitgestrekt, dat was zijn Geluk en boven haar dreef een sneeuwklare wolk in het pure blauw van de hemel. Hij boog voor haar en groette haar, en zij vroeg met een stem warm en vol, wat de reden was van zijn komst.

— Ik ben gekomen, zei hij, omdat ik al de rijkdommen, waarmee gij mij hadt overladen, ben kwijtgeraakt en om u te vragen weer naar mij terug te keren, opdat ik weer gelukkig word.

Het Geluk lachte, maar het bleef liggen in het bed der blanke bloemen en sloot de ogen voor de zon, die achter de zilveren wolk uitgleed.

— Ik zal mijn best doen, zei het. En dan ligt het aan je zelf...

— Maar ik heb boodschappen meegekregen onder weg, zei de jongeman en ik heb beloofd op de terugweg de antwoorden te zullen meebrengen.

— En wat moet je me vragen?

— Ik ontmoette een leeuw, die zich sedert zeven jaren slap en zwak voelt. Hij vraagt, wat hij moet doen, om krachtig en sterk te worden.

— Hij moet het hoofd eten van een dwaas.

En daar, op de bergtop, lag in een wit gewaad in een zilveren bed van edelweiss, een fee uitgestrekt, dat was zijn Geluk.

een Armeens sprookje door Antoon Coolen

— En toen ontmoette ik de eigenaar van een boomgaard, aan wiens bomen slechts bittere vruchten groeien. Wat is de oorzaak daarvan?

— In het beekje dat naar zijn boomgaard leidt en die besproeit, is een goudmijn. Schilfertjes goud stromen met het water mee, en de bomen trekken die met hun wortels uit de grond. Dat maakt de vruchten bitter. Hij moet of de loop van het beekje verleggen, of het goud delven uit de mijn.

— En ik zag een meisje in een buitenhuis. Ondanks de weelde waarin zij leeft, voelt zij zich ziek en droef te moede. Wat moet zij doen?

— Trouwen met een flinke jonge man, dan gaat haar droefgeestigheid over.

— Dat zijn de vragen, die ik u had te stellen. Als gij dus tot mij terug wilt keren, kom dan, laat ons dan naar beneden gaan.

Het Geluk glimlachte. Toen zei het :

— Ga alleen. Ik zal je volgen.

De jonge man draaide zich om en ging.

Hij ging de berghelling af. Toen kwam hij bij het meisje, dat ongeduldig wachtte aan de tuinpoort.

— Wat heeft je Geluk je gezegd? vroeg ze.

— Dat je moet trouwen met een flinke jonge man, antwoordde hij.

Kijk, het was of het zonlicht zelf haar gezicht kwam verhelderen, reeds lachte zij, zij keek hem aan met ogen vol verwachting, zij breidde haar armen uit en riep juichend :

— Kom, trouw met mij en laten wij genieten van de heerlijkheden van het leven en al de weldaden Gods.

— Neen! zei de jonge man. Het Geluk volgt mij. Ik moet voort!

En hij ging en ging. Toen kwam hij bij de boomgaard met al de bittere vruchten. De eigenaar stond bij de ingang en wachtte hem op.

— Wat heeft het Geluk je gezegd? vroeg hij.

— De beek, die je boomgaard besproeit, bevat een goudmijn, daardoor komen er gouddeeltjes in de wortels van uw vruchtbomen, en dat maakt je vruchten zo bitter. Je moet of de loop der beek verleggen, of de goudmijn ontginnen.

— Lieve hemel! riep de eigenaar van de boomgaard.

Hij liep. Hij draafde. De verwachting gaf hem haast. Hij haalde een schop, hij groef, hij delfde naar zijn goud, hij zweette van inspanning, daar, gravend in de bedding der beek, stiet hij op goud, al het water kleurde er goud van.

— Waarachtig! riep hij. Het is waar!

Hij groef verder. Hij groef zo maar het bare goud op. Hij haalde een zware goudstaaf naar boven en riep :

— Hier! Ik zou je belonen. Neem deze goudstaaf mee.

— Neen, zei de jonge man. Wie zou haar voor mij dragen en naar huis brengen?

En hij ging en ging. Toen kwam hij bij de leeuw, die zat daar nog rustig langs de weg, slap en zwak, je kreeg medelijden met hem. Hij zag de man en vroeg :

— Wat heeft je Geluk je gezegd?

De jonge man ging naast de leeuw zitten.

— Het Geluk, dat mij ontvlucht was, volgt mij weer, zei de jonge man. Maar ik moest niet alleen jouw vraag overbrengen, doch ook die van een jong meisje, dat in een mooi huis woonde en met schoonheid en alle aardse goederen gezegend was. Zij was niettemin droefgeestig, en ik moest mijn Geluk vragen, wat haar daarvan kon genezen. Ik heb haar het antwoord van mijn Geluk gebracht : zij moest trouwen met een flinke jonge man.

— En heeft zij je beloond?

— Zij nodigde mij uit met haar te trouwen en met haar te genieten van de heerlijkheden van het leven en de weldaden Gods. Maar ik heb het niet gedaan.

— O, zei de leeuw.

— En dan had ik een boodschap van een man die een boomgaard heeft en wiens vruchten, ondanks alle zorgen aan de bomen besteed, steeds bitter blijven. Ik moest mijn Geluk vragen, wat de oorzaak daarvan was en ik heb hem zijn antwoord reeds gebracht. Er zat goud in de beek, die de boomgaard besproeit, en dit goud dringt tot de boomwortels door en maakt de vruchten bitter. Hij moest of de loop der beek verleggen of goud graven. Hij koos het laatste.

Hij delfde naar zijn goud...

— En heeft hij je beloond?

— Hij bood mij een staaf baar goud aan, maar ik had niemand, die ze voor mij kon dragen, en daarom heb ik haar geweigerd.

— O, zei de leeuw.

Toen vroeg hij :

— En wat moet ik doen?

— Jij? zei de jonge man. Het Geluk heeft gezegd, dat je, om weer krachtig en sterk te worden, het hoofd moet eten van een dwaas.

— O, zei de leeuw.

Hij strekte zijn brede poot uit, sloeg de man neer tegen de grond, hap, zei hij, hij had het hoofd er al af, en slokte het op.

— De hemel is mijn getuige, zei de leeuw dat ik een grotere dwaas dan deze niet zou kunnen vinden!

Antoon COOLEN.

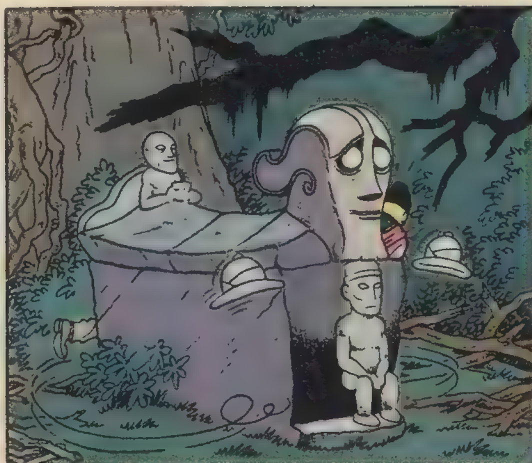
(Illustraties van LUC VERSTRAETE.)

Signor Barelli
OP NUSA-PENIDA

Moreau en Barelli zijn eindelijk op Nusa Penida. Ze horen spreken over een geheimzinnige tempel en voor een goede fooi heeft een oude Chinees er hen naar toe geleid...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

(Wordt voortgezet.)

Avontuur in Mexiko

Don Juan de los Cordales werd door de koning tot gouverneur van Santa Marta, Zuid-Amerika, benoemd. Don Vicente zal hem vergezellen. Deze laatste is jaloers en zal trachten don Juan ten val te brengen...

De volgende avond wordt op het kasteel een groot feest gegeven ter gelegenheid van de benoeming van don Juan...

Wanneer vertrekken we, mijnheer de gouverneur ?

Over enkele dagen, don Vicente.

Sluit vrede, kinderen, we zullen samen moeten leven te midden van vreemden.

Intussen werd don Alfonso, op bevel van don Juan, opgesloten als straf voor zijn onbeschaamdheid...

Don Alfonso hoort fluisteren...

Begrepen ! Pedro zal er voor zorgen dat de manschappen aan 't muiten slaan. Op dit ogenblik zullen de twee schepen zich verwijderen. De kapiteins zullen we wel voor onze zaak kunnen winnen !

Dat is de stem van don Vicente !

We zullen ons van don Juan ontdoen en de bemanning verantwoordelijk stellen voor z'n dood.

In orde. Kom, nu gaan we drinken op het heil van de gouverneur !

Op de gezondheid van don Juan ! Arriba !

Op de gezondheid van de gouverneur !

Enkele dagen later worden de schepen in de haven van Palos in gereedheid gebracht. Het is daar dat, tachtig jaar geleden, Christoffel Colombus in zee stak...

Ze slenteren samen door de havenstegen. Juan ziet de hut van een kaartenlegster en zijn nieuwsgierigheid is geprikkeld. Hij wil er binnen gaan...

Vervloeking !... Een groot kwaad heeft bezit van je genomen... Het zal je naar de ondergang voeren...

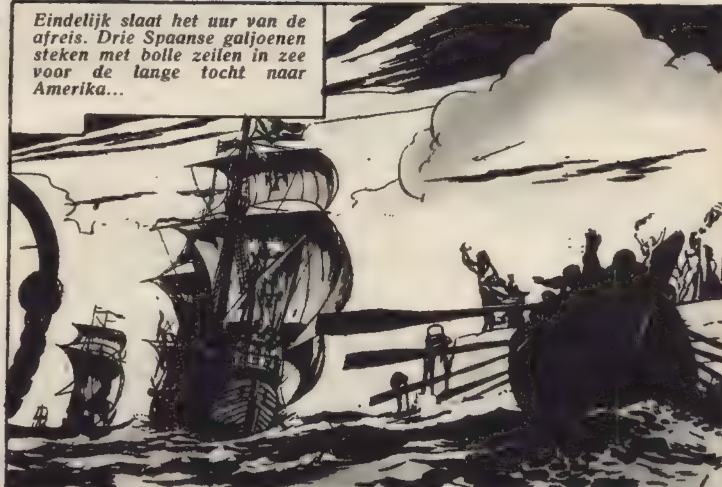
Wat bedoel je daarmee, ouwe heks ?

Ik zie een remedie tegen dat kwaad... « Doornen van de braamstruik »... « Rode vlam »... « Zonnestraal »...

JUAN IS ONTROERD, MAAR WIL HET NIET TOEGEVEN. HIJ GAAT HAASTIG BUITEN, ZONDER DE OUDE TE BETALEN. HIJ WEET HEEL GOED OVER WELK KWAAD ZE SPREEKT...

Senorito ! Hoogheid ! Een kleinigheid...

Geef haar niets, kapitein, want ze vertelt onzin !

(Wordt voortgezet.)

DE SCHROEF

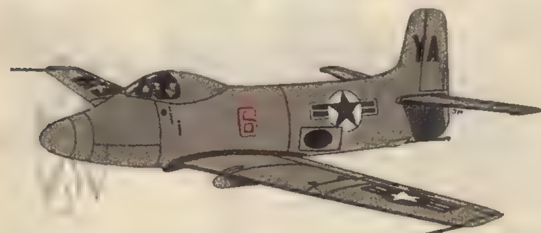
Toen de reactiemotor verscheen, voorspelde men de dood van de schroef. Overal werd de lof van de nieuwe motor gezongen en zelfs de transport- en toeristenvliegtuigen, die de eerste tijd trouw bleven aan de schroef, eindigden ook met ze te vervangen door een reactiemotor. De schroef was aftands, onbruikbaar en net goed om in een oudheidkundig museum onder te brengen. En zie, vandaag is de schroef verrezen! Waarom?

REACTIEMOTOREN verslinden enorme hoeveelheden brandstof en de technici hebben hier nog geen raad op gevonden. Zijn de vliegtuigen, uitgerust met reactie-motoren veel sneller dan de toestellen met een schroef, zij kunnen slechts een zeer beperkte tijd in de lucht blijven. Voor een lange vlucht kunnen ze geen brandstof meevoeren, ofwel moet men ze groter en zwaarder maken. Men heeft o.m. reactiejagers gebouwd die zo zwaar wogen als de bombardementsvliegtuigen uit de jongste wereldoorlog. Maar een jager is geen bombardementsvliegtuig en hij kan het zich niet veroorloven even zwaar te zijn. Men moest dus andere middelen zoeken om het probleem op te lossen. De ingenieurs hebben dan de turbopropulseur gebouwd, die niets anders is dan een reactiemotor met schroef.

De resultaten die men hiermee bekwam zijn uitstekend. Het vliegtuig met turbopropulseur kan dezelfde snelheid bereiken dan het toestel uitgerust met een turboreacteur (zonder schroef) en de actieradius is veel groter.

FAIREY-GR-17 (G.B). : *1 turbopropulseur Armstrong-Siddeley, dubbel Hamba van 2.640 P.K., lengte : 13,11 m., hoogte : 4,18 m., gewicht : 9.000 kg., actieradius : 2.200 km., maximum snelheid : 650-700 km. per uur.*

DOUGLAS A-2-D SKYSHARK (U.S.A.) : *1 turbopropulseur met twee turbines Allison T-40 van 5.500 P.K., lengte : 13,72 m., gewicht : 7.600 kg., actieradius : 3.200 km., maximum snelheid : 900 km. per uur.*

De marine nam het eerst de turbopropulseurs in gebruik. Zij beschikt inderdaad slechts over enkele vliegpleinen of vliegtuigmoederschepen die soms duizenden kilometer van elkaar verwijderd liggen en het is daarom nodig dat zij toestellen met grote actieradius heeft.

Groot-Brittannië staat zeker het verst op dit gebied. De turbopropulseur FAIREY-GR-17 en de WESTLAND-WYWERN-TF-2 zijn heel interessant. Het eerste toestel is uitgerust als duikbootjager, heeft twee onafhankelijke turbines en kan met één van de twee vliegen indien nodig. Hierdoor wordt de brandstof gespaard en de actieradius vergroot. Tijdens een luchtgevecht gebruikt hij beide turbines en haalt dan een indrukwekkende snelheid.

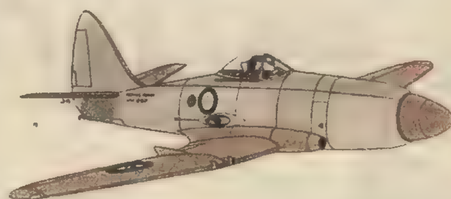
Het radartoestel om de duikboten op te sporen hangt onderaan de romp en kan, tijdens de vlucht, in het vliegtuig gehaald worden.

De WESTLAND-WYWERN heeft zijn basis op een vliegtuigmoederschip, kan met een snelheid van meer dan 500 km. per uur zeer lang in de lucht blijven, heeft geen onafhankelijke turbines en moet dus steeds met grote snelheid vliegen. De twee schroeven draaien in tegenovergestelde richting. De WESTLAND-WYWERN is 'n mijnenlegger.

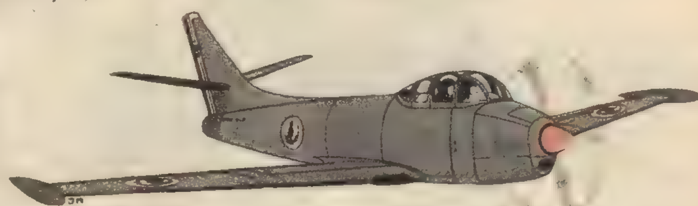
De DOUGLAS SKYSHARK is de eerste Amerikaanse jager die uitgerust werd met een turbopropulseur. Evenals de WESTLAND bezit hij twee schroeven, die in tegenovergestelde richting draaien, en afhankelijk van elkaar zijn. De DOUGLAS heeft de snelheid van een reactiejager, kan meer bommen meevoeren en heeft een grote actieradius.

De gasontsnappingen van deze drie toestellen gebeuren langs openingen die goed zichtbaar zijn. Bij de DOUGLAS-SKYSHARK en de FAIREY-17 in de romp, liggen ze achter de inplanting van de vleugel en bij de WESTLAND-WYWERN tussen stuurhut en vleugels.

DE BREGUET-VULTURE-960 is een Frans type van turbopropulseur. Het is een jager-bombardementsvliegtuig, die het midden houdt tussen de gewone jager en de jagers van het type WESTLAND en DOUGLAS. De BREGUET heeft een turbopropulseur die de schroef in werking brengt en vooraan in het toestel staat, daarbij een reactiemotor achteraan geplaatst. De BREGUET geniet dus van de voordelen van de twee systemen : de turbopropulseur maakt lange afstanden mogelijk en, bij gevaar, kan hij (door het in werking brengen van zijn reactiemotor) een snelheid van 900 km. per uur bereiken. Dank zij z'n grote vleugels kan het vliegtuig landen tegen minder dan 160 km. per uur, terwijl de andere reactiejagers het over 't algemeen moeten doen tegen 200 km. per uur. De piloten zitten naast elkaar in de stuurhut.

WESTLAND-WYWERN-TF-2 (G.B.) : *1 turbopropulseur met twee turbines : Armstrong-Siddeley-Python van 3.650 P.K., lengte : 12,80 m., hoogte : 4,80 m., maximum snelheid : 880-900 km. per uur.*

BREGUET VULTURE-960 (Frankrijk) : *1 turbine met schroef Armstrong-Siddeley-Hamba en 1 turboreacteur Hispano-Suiza-Nene, lengte : 13,35 m. hoogte : 5,17 m., gewicht : 10.500 kg., actieradius : 4 uur tegen 375 km. per uur met turbopropulseur. Met reactiemotor : sneln. van 900 km. per uur.*

DE RING VAN GIBIL

Henk en zijn zusje Leentje bevinden zich te Mombasa, haven van Kenya, in Afrika. Leentje gaat zwemmen en is er zich niet bewust van dat het water wemelt van haaien...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

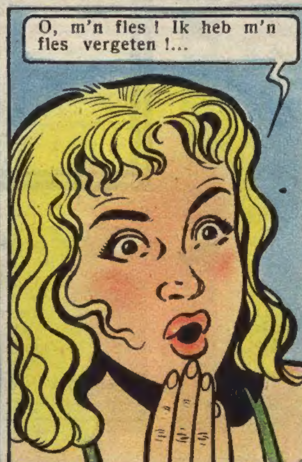

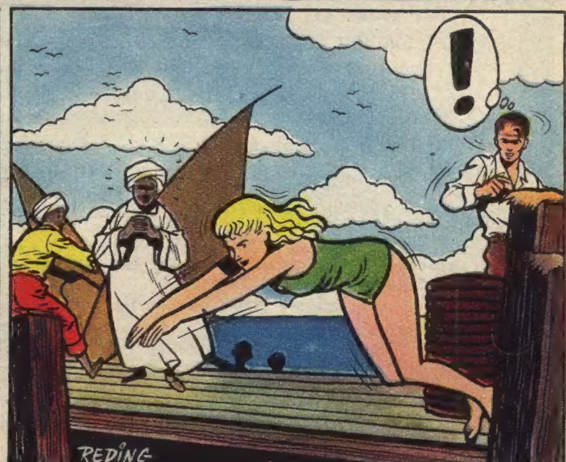

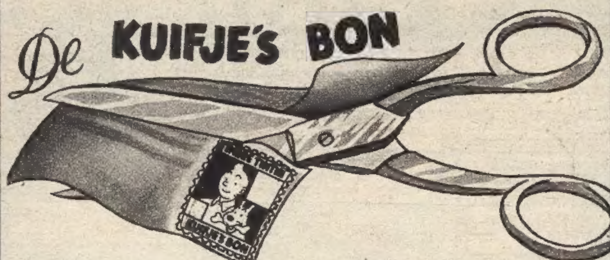

(Wordt voortgezet.)

PRALINES VICTORIA • DEEGWAREN TOSELLI

DE ONBEKENDEN

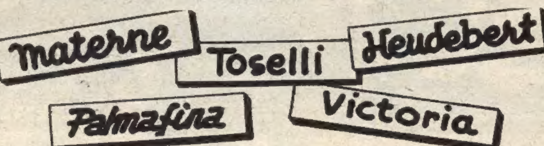
H. 1363, X. van Geel : 200 punten. — G. 5760, J. Deraedt van Ronse. — H. 2728, X. van Herenthals : 50 punten. — H. 2101, H. Vandewal van Limburg : 50 punten. — H. 3739, X. van Sint-Kruis : 50 punten. — G. 8680, Jules Mary van Aalst vraagt een portefeuille.

Wie zijn pakje herkent stuurt ons VOLLEDIGE NAAM en ADRES !

— Als ik hier nog lang moet blijven, zal ik nooit genoeg « KUIFJE's » bons bij elkaar krijgen !

NAMEN DIE JE NIET MAG VERGETEN :

LIJST VAN DE PRIJZEN

	Aantal punten
1. Vijf reeksen van veertig vignetten « Reinaert de Vos, **per reeks** (1)	50
2. Afdrukplaatjes KUIFJE met de reproductie in kleuren van de voornaamste figuren van Hergé, boekje « A », vijftien figuren (2)	50
3. Afdrukplaatjes KUIFJE, idem, boekje « B », twee en twintig figuren (2)	60
4. Twee reeksen van vijf kleurprentkaarten, getekend door Hergé, **per reeks**	70
5. Omslag speciaal schrijfpapier van KUIFJE, geïllustreerd door Hergé, verschillende onderwerpen	80
6. Mooie KUIFJE's wimpel in drie kleuren (3)	100
7. Vijf reeksen foto's « De Koninklijke Prins », **per reeks** (4)	100
8. Portefeuille KUIFJE (in cuiroleine), met als versiering KUIFJE en BOBBIE	200
9. KUIFJE's puzzle in hout getekend door Hergé, model « A »	350
10. KUIFJE's puzzle, model « B »	500
11. Blokjesspel KUIFJE, creatie van Hergé ...	500

(1) De volledige reeks vignetten van « Reinaert de Vos » telt honderd zes en negentig plaatjes.

(2) « De Krab met de Gouden Schaar », « De Schat van Scharlaken Rackham », « Kuifje in Amerika » en « De Zwarte Rotsen » zijn verkrijgbaar.

(3) Nieuw : blauwe grond doorsneden met een rode lijn.

(4) Deze vijftig foto's, prentkaartenformaat, illustreren het mooie album : « DE KONINKLIJKE PRINS », verkrijgbaar ten kantore van dit blad.

PRALINES • BISCUITS VAN VICTORIA

CONFITUREN • INGELEGD FRUIT • INGELEGDE GROENTEN FRIMA • ROOMIJS FRIMA VAN MATERNE • DEEGWAREN TOSELLI • CHOCOLADE • TOFFEES

CHOCOSWEET • KUIFJE'S ZEEP • MARGARINE INA VAN PALMAFINA • DIETWAREN VAN HEUDEBERT • ROOMIJS FRIMA • CHOCOLADE • TOFFEES

TIMBRE TINTIN POINT 1 PUNT KUIFJE's BON

Staan deze twee prachtige albums reeds in je boekenrek ?

HET GEHEIM VAN DE ZWAARDVIS

door **Edgard-P. Jacobs**

(64 mooie kleurbladzijden : **65 frs.**)

★

DE AVONTUREN VAN CORENTIN

(64 boeiende bladzijden en acht bijgevoegde kleurpaginas : **59 frs.**)

KUIFJE (weekblad). *Redactie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel. P. Ch. R. : 1909.16. — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc. — *Drukkerij* : C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

ABONNEMENTSPRIJZEN	België	Buitenl. en Belg. Kongo
Een los nummer	6.— frs.	7.— frs.
Ab. drie maanden	70.— frs.	80.— frs.
Ab. zes maanden	135.— frs.	155.— frs.
Ab. één jaar	265.— frs.	300.— frs.

KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abonnementsprijs : fl. 3,50 per kwartaal.

SPINNENGIF ALS GENEESMIDDEL

EEN pharmaceutisch bedrijf van Berlijn heeft een « spinnenhoeve » opgericht, m.a.w. een hoeve waar niets anders dan spinnen ondergebracht en geteeld worden. En geen doodgewone maar exotische, giftige spinnen. Overal zijn er bordjes aangebracht met : Pas op ! Gevaar ! Doodsgevaar ! Alleen vaklui mogen de verschillende glaskooien betreden. Het gif van de spinnen wordt gebruikt om rheuma, ichias en jicht te bestrijden. Om één gram gif te bekomen heeft men 10.000 spinnen nodig. Het is dus alleszins een duur geneesmiddel, veel goedkoper echter dan slangengif.

OP HET WOORD GENOMEN !

Cecil B. de Mille, een regisseur, verloor zijn laatste greintje geduld omdat de opnamen nog steeds niet naar zijn zin waren. Op een gegeven ogenblik riep hij woedend :

— Wanneer het nu niet beter is, maak ik van deze studio een aardappelveld !

Daarop ging Clark Gable naar de deur.

— Waar wil je heen ? brulde de regisseur.

— Plantaardappelen halen, was het kalme antwoord.

IETS VOOR DE POSTZEGELVERZAMELAARS

IN Mei 1840 werd te Engeland de éérste postzegel uitgegeven met een vaste waarde maar niemand kreeg het in z'n hoofd deze velletjes papier te bewaren. Het was dhr. Moens van Brussel die in 1852 de eerste postzegelhandel oprichtte en al de postzegels stelselmatig en naar een bepaald plan verzamelde. Weldra waren er over heel de wereld philatelisten en men meent te weten, dat het Britse Museum te Londen de waardevolste verzameling bezit.

WIST JE DIT ?

WANNEER de Hindoes de hik hebben, zeggen ze : « Een vriend denkt aan me. » Ze beginnen nu vlug al de namen van hun vrienden op te noemen. Stopt de hik, hebben ze de naam van de vriend, die aan hen dacht, gevonden.

★

DE warmte die de zon uitstraalt over de Sahara (zes millioen km²), is gelijk aan de warmte voortgebracht door tien milliard ton steenkool ! Voorlopig gebruikt men die warmte nog niet, maar dat duurt wellicht niet lang meer.

★

EEN muis die vier jaar leeft, gebruikt twee jaar alléén om haar toilet te maken. Men kan dus werkelijk niet zeggen, dat ze niet « keurig » is !

★

ER zijn op de wereld tweemaal meer ratten dan mensen !

★

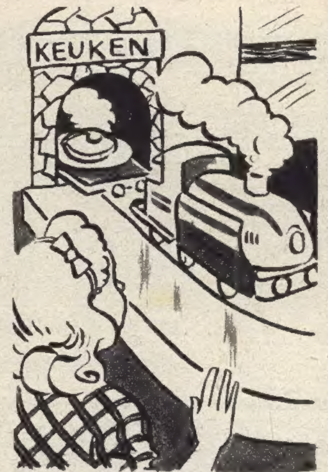
VAN alle zoogdieren heeft de leeuw... het kleinste hart !

★

DE bij laat zich nooit verrassen door de regen; bij de eerste druppels is ze reeds haar korf in. Haar instinct moet, in onze streken ten minste, wel onfeilbaar zijn !

UIT DE VIER WINDSTREKEN

DOE HET MET EEN SNELTREIN !

JULLIE weten dat er in Amerika veel bars of « espresso's » zijn waar men in een minimum tijd iets eetbaars kan krijgen. Men ziet ze in onze grote steden ook wel : je eet uit de vuist of je zet je op een hoge stoel om de toonbank om een glas melk te drinken, roomijs te lepelen of een broodje met ham te kraken en je haalt nog net je trein !

In Amerika zijn er zoveel van die bars, dat de uitbaters geen middel meer weten om meer volk te lokken dan hun concurrenten. James Rolston kwam echter op zekere dag op het idee een fijne, gestroomlijnde electrische trein « Hamburg Express » genaamd over z'n toonbank te laten rijden. Groot en klein hokte om de toonbank, keek zich de ogen uit en... verteerde niet.

Dat was alles behalve naar de zin van Rolston maar... hij vond er iets op ! Op de wagens van de miniatuurtrein werden de bestelde schotels gezet en... wie met de trein wou spelen, moest verteren. Je bestelt nu een sandwich en een glas bier en de trein komt in vliegende vaart uit de keuken en brengt je het gewenste. De bar van Rolston is de drukste van heel de wijk !

WAAR KOMEN ONZE BLOEMEN VANDAAN ?

HET sneuwklokje, de narcis, het madeliefje, de sleutelbloem, het viooltje, het meiklokje, het vingerhoedskruid zijn bloemen eigen aan onze gewesten. De anjelier, de paasbloem, de reukerwtjes, de roos, de seringen, de tijloos, de hyacint, de lelie, de anemoon, de iris, de tulp, de reseda, de klaproos, de goudsbloem en de ranonkel komen uit Klein Azië. De azalea komt uit het Hymalaja gebergte. De margrieten, hortensia, de camelia en de blauwe regen uit Japan. Uit Siberië komt de witte pioenroos en uit Chili de begonia. De heliotroop, de petunia en de winde komen uit Peru, de gladiool, de geranium uit Zuid-Afrika, de zonnebloem uit Noord-Afrika terwijl de dahlia en de zinnia uit Mexico stammen.

De grenadier VICTORIA presenteert... DE TIJGERKOOI

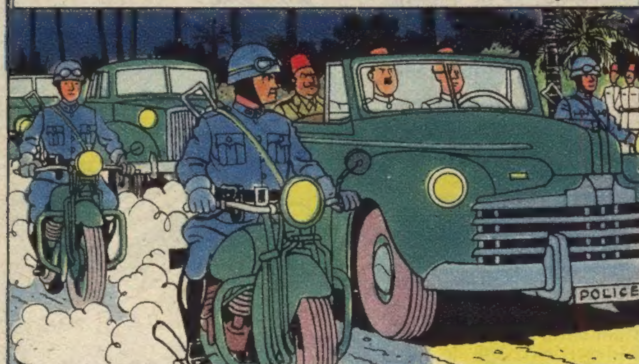

(Wordt voortgezet.)

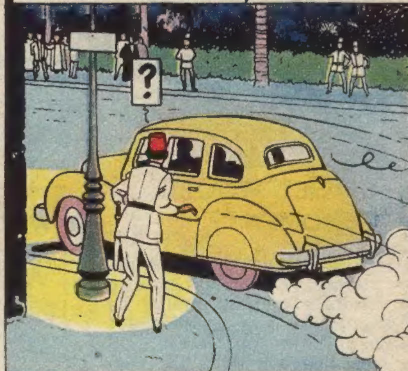
Het GEHEIM van de GROTE PYRAMIDE

Na een harde strijd kan de politie de villa van Dr. Grossgrabenstein innemen. Olrik weet zich, vermomd als Grossgrabenstein, te redden, terwijl de echte Egyptoloog gevangen genomen wordt samen met de bende van Olrik. Commissaris Kamal is woedend...

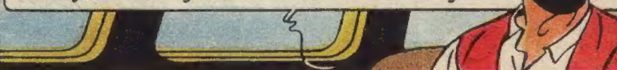
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN EDGARD-P. JACOBS

(Wordt voortgezet.)